

Tămâia și vițelul

Primele activități ale lui Aaron, care ne atrag acum atenția, este aducerea tămâii și jertfirea vițelului ca jertfă pentru păcat. Acestea erau rânduite categoric pentru sine și casa sa. Dar și aici, ca în orice altă parte, este important să se păstreze în memorie dimensiunea și caracterul, precum și limitele orânduieilor simbolice. Există o analogie, căci altfel nu poate fi vorba de un tablou; dar sunt limite, pentru că este doar un tablou și nu »chipul însuși«. Lucrarea de ispășire putea fi înfăptuită numai o singură dată corespunzător intenției depline a lui Dumnezeu și a planului Său, și numai de către adevăratul Mare Preot, și anume de Hristos. O siluetă a acesteia era tot ce se putea da din vremuri străvechi, căci Aaron era tot așa de păcătos ca și poporul. Dar Domnul Isus, pe care Îl simboliza Aaron, nu avea nevoie pentru Sine de nici o jertfă pentru păcat, și totuși El Însuși a fost făcut păcat pentru noi. Este bine să se înțeleagă diferența, și în unele cazuri chiar opusul, nu numai în cazuri ca cele de aici, unde este clar, ci și acolo unde trebuie să se țină seama de aspecte care nu par să fie așa de clare, dar unde cu nimic mai puțin este același principiu. Noi nu avem voie să renunțăm să privim permanent tabloul în lumina lui Hristos, în loc să reducem pe Hristos la etalonul tabloului.

Începând după primul secol (dacă nu chiar în timpul primului secol) sau făcut greșeli mari prin neglijarea cunoașterii adevărate a lui Hristos, așa cum El este acum revelat pe deplin. Așa a fost, după cum eu însumi am experimentat, cu cel puțin 50 de ani în urmă chiar și între creștinii care cunoșteau Scripturile mult mai bine decât alții. Așa a rămas până în zilele de astăzi, și așa va fi totdeauna. Diferite părți ale Cuvântului lui Dumnezeu par a fi deosebit de potrivite pentru feluri asemănătoare de interpretare greșită, și trei din ele se pot scoate în mod deosebit în evidență. Primele sunt tablourile serviciului divin levitic. Urmează apoi psalmii, unde inima vorbește în sentimentele ei total diferite despre nevoile și ispitele omului, sau despre prorociile date de Dumnezeu. Dar Duhul lui Hristos este prezent, și de aceea este necesar ca primul om să nu fie confundat cu Omul al doilea. În al treilea rând este cuvântul profetic, care dă foarte ușor ocazia la idei preconcepute și rătăciri, unde Hristos nu este văzut așa cum se cuvine și unde Împărăția Sa nu este clar diferențiată de Adunare. Și cine este suficient experimentat pentru aceste lucruri din aceste trei părți ale adevărului divin (și ele ocupă un spațiu mare în Vechiul Testament)? Câtă nevoie avem noi de dependența de Dumnezeu și de vigilența gândurilor noastre, ca să putem avea parte de călăuzirea dumnezeiască!

Aici, ca pretutindeni, există numai un singur ghid. Regulile omenești nu ne pot păzi. Cu toată certitudinea, adevărul nu este supus tradițiilor omenești, ci lui Hristos, care prin Duhul este pus înaintea sufletelor noastre. Numai singur El »a fost făcut pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu« (1 Corinteni 1,30); și niciodată nu poate fi altfel. Așa după cum El este viața creștinului, tot așa El este lumina adevărată, care acum luminează, Unul care dintotdeauna a luminat și continuă să lumineze în măsură deplină. De aceea noi suntem siguri numai dacă Îl urmăm prin Cuvântul lui Dumnezeu, în mod deosebit în locurile care fără El cu siguranță rămân întunecate. Dar deoarece în Dumnezeu »nu este nici un întuneric«, tot așa nu există nici un întuneric pe care Hristos să nu-l alunge îndurător, cu excepția a ceea ce necredința și-a atribuit singură, când ea neglijează Cuvântul Său sau Îl falsifică. Dacă citim Cuvântul Său în grabă, s-ar putea să avem greutăți deosebite, acolo unde nu este vorba de poziția proprie. De exemplu ajungem în contact cu ceea ce se referă la domeniul sau poziția iudeului; dar noi suntem creștini și niciodată nu trebuie să uităm locul nostru. În afară de aceasta sunt adâncimi ale harului și gloriei lui Hristos, unde ni se cuvine să ne plecăm capul și să aducem adorare, în loc să trecem în fugă pe lângă aceste lucruri sfinte. Însă nu există nici un pericol dacă noi rămânem în imediata apropiere a lui Hristos; este tot felul de binecuvântare în auzirea glasului Său. Să ne dăm osteneala să respectăm această singură regulă corectă, adevărată și desăvârșită pentru interpretarea Cuvântului lui Dumnezeu. În acest punct este deosebit de necesar, deoarece la această temă ne aflăm în apropierea deosebită a prezenței lui Dumnezeu.

Am studiat puțin sorțul pentru Domnul cu privire la țapul care a fost tăiat și al cărui sânge a fost dus în Locul Preasfânt. Acum suntem chemați să verificăm însemnătatea și aplicarea jertfei pentru Aaron și casa sa. Aici vițelul ne prezintă un principiu deosebit. Scriptura nu alătură niciodată lucruri care nu aparțin împreună, așa cum fac oamenii uneori. Vițelul are într-adevăr un țel general cu primul țap, dar la el sunt și diferențe clare. La prima vedere observăm că era numai *un singur* vițel, cu toate că erau *doi* țapi. Deoarece era forma cea mai mare de jertfă, tot așa și aici are în context o însemnătate deosebită. Vițelul a fost jertfit numai pentru casa preotească. Nu era un al doilea vițel peste care să fie mărturisite și puse păcatele și care apoi să fie alungat, așa cum era în cazul celui de-al doilea țap, care urma după primul la o anumită distanță. Vițelul și primul țap erau tăiați aproximativ în același timp, mai întâi vițelul (versetul 11) și apoi țapul (versetul 15).

Dar un tablou remarcabil se interpune, înainte ca sângele celor doi să fie dus în Locul preasfânt. Și Aaron »să ia o cădelniță plină cu cărbuni aprinși de pe altarul dinaintea Domnului, și doi pumni de tămâie mirositoare pisată mărunț; să ducă aceste lucruri dincolo de perdeaua dinlăuntru; să pună tămâia pe foc înaintea Domnului, pentru ca norul de fum de tămâie să acopere capacul ispășirii de pe chivotul mărturiei, și astfel nu va muri« (versetele 12 și 13). Ce înseamnă aceasta? Gândul tradițional este, că tămâia reprezintă rugăciunile sfinților; însă cu siguranță nu acesta este sensul aici, nici cu privire la tabloul care stă înaintea noastră și nici cu privire la tot ce ne este prezentat în cartea Levitic, și pretutindeni unde sub Lege se aducea tămâia. În împrejurările deosebite din cartea Apocalipsa capitolul 5 găsim că rugăciunile sfinților sunt simbolizate prin tămâie (versetul 8); dar în aceeași carte (Apocalipsa 8,3) citim că îngerului ea i-a fost dată, »i s-a dat tămâie multă«, pentru ca el să dea putere rugăciunilor tuturor sfinților pe altarul de aur, care era înaintea tronului. Aici devine incontestabil clar, că tămâia și rugăciunile nu sunt același lucru.

Din locul acesta, și din alte locuri, rezultă că tămâia nu trebuie înțeleasă în felul acesta, ca și cum ea ar simboliza exclusiv rugăciunile sfinților. Preoții împărătești din Apocalipsa 5 aduc rugăciunile sfinților ca tămâie. Îngerul mare-preot din Apocalipsa 8 adaugă rugăciunilor tuturor sfinților multă tămâie, ceea ce nici o făptură nu putea să facă, ci numai el singur. Care ar fi aici sensul, dacă rugăciunii sfinților s-ar adăuga rugăciunea sfinților? De aceea noi trebuie să căutăm după adevărul satisfăcător în interpretare; dar noi nu trebuie să căutăm departe. Deja mai înainte în cartea Levitic și în mod deosebit și în cartea Exod putem găsi puncte de reper, care ne ajută.

Așa avem în Exod 30 alcătuirea detaliată a tămâii sfinte pentru Domnul, pe care nici un om nu avea voie s-o miroase, fiind amenințat cu moartea. Această tămâie trebuia fărâmițată mărunț și pusă înaintea mărturiei în cortul întâlnirii. Ea reprezenta mireasma plăcută a frumuseții lui Hristos, care cu cât era mai mult ispitit cu atât era mai prețios pentru Dumnezeu. Aceasta era ceea ce Dumnezeu prețuia în mod deosebit la Hristos. Aici nu este nicidecum vorba de rugăciunile sfinților. Este un tablou al frumuseții personale a lui Hristos, care a fost ispitit până la extrem, dar în toate, atât în lucrurile mici cât și în cele mari, era plăcut pentru Dumnezeu, singurul care putea să aprecieze pe deplin valoarea acestora.

Nici în Levitic 2 nu avem a face cu rugăciunile sfinților, ci cu un Hristos viu, care este plăcut înaintea lui Dumnezeu. De aceea tămâia este o parte componentă importantă a jertfei de mâncare. Aceasta consta din floare de făină amestecată cu untdelemn sau peste care s-a turnat untdelemn, sau ambele, amestecată cu sare. O jertfă de mâncare putea fi adusă și din primele roade. Dreptul deosebit la tămâie curată este rezervat totdeauna lui Dumnezeu. După ce preotul a luat o mână plină din jertfă ca parte de aducere aminte, ca s-o ardă ca jertfă de foc de un miros plăcut Domnului, ce rămânea era rânduit pentru Aaron și fiii săi; dar toată tămâia era arsă pe altar. Aceasta era expresia frumuseții personale a lui Hristos în valoarea ei nespuse de mare pentru Dumnezeu. Aici nu este vorba câtuși de puțin de rugăciunile noastre. Nu vorbesc toate aceste jertfe de la începutul cărții Levitic exclusiv despre Hristos? Dacă oameni aroganți pun la îndoială înțelesul jertfei de ardere, a jertfei de pace, a jertfei pentru păcat și pentru vină, nu trebuie nicidecum să ne îndoim că jertfa de mâncare ne lasă să vedem pe Hristos cel puțin tot așa de

mult ca și oricare din celelalte jertfe. Ele toate reflectă pe Hristos și lucrarea Sa, fiecare într-un fel anumit.

Cu toată certitudinea tămâia din Levitic 16 nu are nimic a face cu rugăciunile sfinților. Nu este ea frumusețea plăcut mirositoare a prezenței lui Hristos, pe care numai Dumnezeu putea s-o prețuiască la El, și numai la El? Totul din aceasta se înălța către Dumnezeu. Într-un alt loc din Scriptură frumusețea Lui mijlocitoare este cea care face plăcute înaintea lui Dumnezeu rugăciunile sfinților. Exod 30,34-38 ne dă, așa cum am văzut, o dovadă mult mai clară cu privire la referirea la Hristos, unde rugăciunile noastre ar fi complet ne la locul lor. Însă nu avem timp să rămânem mai mult la acest tablou interesant, care mărturisește plăcerea frumuseții personale a lui Hristos înaintea lui Dumnezeu și în nici un caz nu se poate referi la rugăciunile sfinților, oricât de plăcute ar face frumusețea Sa aceste rugăciuni.

Înainte ca apoi sângele (nu numai al țapului, ci și al vițelului) să fie dus înlăuntru și să fie stropit pe capac și înaintea capacului, mirosul de tămâie s-a ridicat spre Dumnezeu. În aceasta era mărturia despre frumusețea deosebită a lui Hristos înaintea lui Dumnezeu, despre mireasma Lui personală plăcută, atunci când El a fost încercat prin foc până la extrem. Deci aici nu este vorba de aspectul lucrării lui Hristos care include vărsarea sângelui și ispășirea păcatelor lucrute de aceasta, ci de focul judecării de încercare din partea lui Dumnezeu, căreia Domnul a fost expus. Sângele încă nu era stropit; tămâia era înainte. Dar cum s-a ridicat mirosul tămâii? Nu era ea aprinsă de focul sfânt al lui Dumnezeu? Și acest foc era strâns legat de jertfa arderii de tot. Focul a căzut peste această jertfă și de acolo a aprins tămâia, care se înălța ca un nor spre Dumnezeu și umplea Locul Preasfânt. Era focul judecării Lui mistuitoare; căci acesta este totdeauna simbolul pentru felul cum plăcerea frumuseții Sale devenea tot mai mult vizibilă, atunci când Domnul a fost încercat în tot felul și cu măsură deplină. Ținta lucrării de ispășire era să creeze o bază pentru dreptatea divină. În felul acesta Dumnezeu putea să acționeze cu plinătatea binecuvântării Sale în armonie cu ce a rezultat din Hristos și lucrarea Sa, prin care El a fost glorificat chiar și în judecata asupra păcatului. Dar înainte ca să fie pusă această bază, tămâia era mărturia pentru frumusețea plăcută de nedescris a lui Hristos înaintea lui Dumnezeu. Acesta este înțelesul tămâii, pe care preotul o aducea în locul cel mai sfânt.

După aceea »să ia din sângele vițelului și să stropească cu degetul pe partea dinainte a capacului ispășirii spre răsărit; să stropească din sânge de șapte ori cu degetul lui înaintea capacului ispășirii. Să junghie țapul adus ca jertfă de ispășire pentru popor și să-i ducă sângele dincolo de perdeaua dinlăuntru. Cu sângele acesta să facă întocmai cum a făcut cu sângele vițelului« (versetele 14 și 15). Nu este așa ca și cum ar fi două jertfe ale Domnului nostru Isus preamărit sau două acțiuni de aducere a jertfei; dar aici stau înaintea ochilor lui Dumnezeu cel puțin două aspecte diferite ale lucrării Sale. Ca să facă deplină lucrarea de ispășire pentru popor, a trebuit să fie luat al doilea țap pentru această lucrare, chiar dacă el apare după ce marele preot ieșea din Locul prea sfânt (versetele 20,32.33) Dar silueta cea mai mare, care stă acum înaintea noastră, este sângele vițelului, care este stropit pe capacul ispășirii și înaintea acestuia, și anume o singură dată pe capac și de șapte ori înaintea capacului ispășirii. Pentru Dumnezeu este suficient o singură dată, în ceea ce privește accesul la El, omul avea nevoie de o mărturie înșeptită. Vai! Cât de greoi s-a dovedit omul, ca să înțeleagă cea mai mare încurajare din partea lui Dumnezeu! Căci El a fost Cel care a pregătit în felul acesta totul simbolic; El nu consideră nici un mijloc a fi neînsemnat.

Dar de ce vițelul și de ce țapul? Sângele vițelului a fost dus înlăuntru în favoarea familiei preoțești, aceasta înseamnă pentru Aaron și casa lui. În privința aceasta epistola către Evrei arată un contrast. În timp ce Aaron trebuia inclus în lucrarea de ispășire, cu privire la Hristos aceasta nu putea avea loc. Ar fi o blasfemie să afirmi, că Fiul lui Dumnezeu ar fi avut nevoie de ceva de felul acesta. Probabil tu crezi că o astfel de atenționare nu este absolut deloc necesară. Vai! Îmi aduc aminte de un fost pastor canadian, care s-a ocupat cu cele mai mici detalii ale acestor simboluri și căruia apoi i-a fost greu să vadă gloria veritabilă a adevăratului Mare Preot. El a căzut în această rătăcire îngrozitoare și a fost dat la o parte din mijlocul nostru, pentru că el a

adus o dezonorare așa de mare Domnului nostru. Aceia, care cred, că un astfel de gând ar fi aproape imposibil, uită, că noi avem un dușman activ, exagerat de rafinat, de moarte. Să învățăm, să nu ne încredem în noi înșine și să ne punem încrederea numai în Dumnezeu cel viu și în Cuvântul Său.

Cu toate acestea rămâne valabil, că sângele vițelului este pentru familia preotească, așa după cum sângele țapului era pentru popor. Există în Noul Testament un indiciu, care să ne ajute în privința aceasta? Chiar foarte multe. Să luăm un loc din Scriptură – unul foarte cunoscut – din Evanghelia după Ioan (Ioan 11,49-52). Afirmția a venit dintr-o gură rea; dar Dumnezeu a dat-o. Caiafa a vorbit din răutate, dar Dumnezeu a profetizat prin el, ca în timpurile vechi prin Balaam. Nu este așa, că inima sa, care a rostit cuvintele acelea, stătea în adevăr. Dar când marele preot fără scrupule profetește aici, că este mai bine dacă un singur Om moare pentru popor, atunci Duhul lui Dumnezeu, care comentează aici, este foarte clar, când spune că El va muri nu numai pentru poporul acela, ci că El va strânge cândva într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu, care erau împrăștiați. Avem acolo moartea Domnului nostru prezentată sub două aspecte diferite. Nu este greu să se recunoască, că expresia »copiii lui Dumnezeu« înseamnă mai mult decât »poporul«. Realmente, nimeni nu a arătat mai mult decât Ioan pe parcursul întregii evanghelii, că poporul a fost lepădat. Niciodată nu a existat un popor mai necredincios și mai rebel. Aceasta devine clar deja din primul capitol: »A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit« (Ioan 1,11). Evanghelia a patra ne arată de la început, că iudeii, care au lepădat pe Domnul, au fost ei înșiși lepădați de Dumnezeu. Celelalte evanghelii ajung progresiv la aceeași constatare, care rezultă din necredința iudaică. Ioan însă o prezintă chiar de la început. Plecând de la aceasta, el relatează cum Domnul a curățit Templul de acești oameni răi, înainte chiar să înceapă lucrarea Sa publică. Evangheliile sinoptice dimpotrivă, așează curățirea Templului către sfârșitul lor. Ce putea să dovedească mai bine decât această curățire, că iudeii erau cei necurații, cu toate pretențiile lor mari? Și o astfel de aroganță devine totdeauna tot mai mare, atunci când judecata stă la ușă. Un popor privilegiat devine cel mai arogant, când el a pierdut orice simțământ al părții cu Dumnezeu.

Prin aceasta se explică adevărul, că moartea lui Hristos nu a avut loc numai pentru poporul iudeu, ci și ca să strângă într-un singur trup pe copiii lui Dumnezeu, care erau împrăștiați. Fără îndoială, această intenție de a strânge într-un singur trup pe copiii Săi, includea încă un adevăr de mare importanță. Căci din partea lui Dumnezeu nu putea să aibă loc o strângere de felul acesta, fără ca păcatele lor să nu fie îndepărtate potrivit cu dreptatea lui Dumnezeu. Deci ispășirea este inclusă în mod necesar, chiar dacă ea nu este exprimată direct prin cuvinte. Lucrarea de ispășire este premisa necesară pentru o astfel de binecuvântare ca aceea a străngerii într-un singur trup a copiilor împrăștiați ai lui Dumnezeu, deoarece El nu putea să treacă cu vederea peste dezonorarea Lui proprie și peste vina lor neacoperită. Și în aceasta constă unul din motivele morale principale, de ce Adunarea niciodată nu a putut avea un loc pe pământ și niciodată nu a putut fi chemată la moștenirea ei cerească, înainte ca Domnul Isus să nu fi făcut ce era necesar pentru a facilita aceasta. Lucrarea de ispășire încă nu era o lucrare terminată înaintea lui Dumnezeu, fără ca lucrarea de ispășire în concordanță cu slava Sa să nu poată strânge într-un trup.

Să cercetăm acum mai exact epistola către Evrei, care, așa cum am remarcat deja, poate fi privită ca un comentariu dumnezeiesc la aceste imagini din cartea Levitic. În fond aici nu avem de făcut presupuneri sau să facem expuneri de motive; este destul, și este cel mai bine dintre toate, dacă noi credem.

În Evrei 2,13 cu privire la sfinții, care acum sunt chemați, se face referire la Isaia 8,18. Ei sunt copiii, pe care Dumnezeu i-a dat lui Hristos. Apoi citim în Evrei 3,6: »Și casa Lui suntem noi«. Puțin mai înainte Hristos este numit »Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre«. La începutul capitolului, după introducerea Sa în funcția de Mare Preot, ni se spune, că El are o casă, peste care El hotărăște cu autoritate dumnezeiască, nu numai ca un Slujitor: »Casa Lui suntem noi ...«. Nu există nici o îndoială cu privire la cine se referă »noi« în această scrisoare. Ea

nu cuprinde pe evrei în general, ci pe aceia dintre ei, care poartă Numele lui Hristos, care au fost sfințiți prin sângele Său și au fost desprinși de Locul preasfânt pământesc – copiii, care au fost dați Lui. Presupune cineva că aceasta se referă numai la creștinii iudei? Să se conteste privilegiul acelor care acum cred în general? Pentru fiecare creștin nu este mai puțin valabil, cu toate că a fost scris în primul rând pentru evreii credincioși, așa cum recunoaștem cu plăcere. Dar este privilegiul comun și înalt al fiecărui creștin.

Nu se poate admira nechibzuința unilaterală, care a tratat studiul simbolurilor Vechiului Testament (dacă nu se vrea ca el să fie numit scrisoare), comentariul inspirat adresat evreilor, ca pe o carte pentru copii. Mult mai mult orice degradare de felul acesta este o manifestare copilărească. Sfinții evrei, cărora le-a fost comentat Vechiul Testament, erau fără îndoială copii în credință, chiar dacă după vârstă acum ar fi trebuit să fie învățători. Dar cine nu recunoaște pe tot parcursul cărții glasul Aceluia care vorbește din cer? Ținta învățaturii era (Evrei 5,6), să conducă pe acești evrei de la Cuvântul despre începutul lui Hristos, ceea ce era o învățătură elementară, la maturitatea deplină, deci la desăvârșire, care rezultă din cunoașterea Aceluia care a fost înălțat în cer, după ce a făcut curățirea păcatelor. Numești tu aceasta o carte cu poze pentru copii de grădiniță? Atunci vorbește despre simbolurile Vechiului Testament cum vrei tu. Ele aparțin fundamentelor lumii, care erau legate de Israel; și ele toate erau numai imagini parțiale.

Dar epistola către Evrei nu este nicidecum o carte pentru copii, ci ea este o comunicare foarte profundă și foarte plină de învățături a Duhului Sfânt, pentru ca să introducă pe iudeii, care s-au declarat pentru Hristos, în legătură cu Hristos Cel glorificat în poziția actuală sublimă și cerească. Pe de altă parte această scrisoare nu a făcut cu nimic mai puțin clar și precis, că aceia care Îl disprețuiesc, și cu mult mai mult cei care Îl părăsesc, vor merge în pierzarea veșnică. Ei au devenit greoi în ascultare. Aceasta este totdeauna așa la oamenii care sunt mândri cu religia lor. Nimic altceva nu împiedică așa de mult creșterea în adevăr. Nu există nici un voal peste ochi mai de nepătruns ca tradiția și obiceiurile religioase. Să presupunem că două persoane se întorc la Dumnezeu: unul simplu din lume, celălalt probabil dintr-o poziție cu vază din biserica mărturisitoare. Care dintre cei doi crește continuu în adevăr? Nu bărbatul care în ultimi zece sau douăzeci de ani s-a dedicat studiului teologiei. El este în general un școlar nepotrivit, dacă se preocupă cu seriozitate cu Scriptura. Aceasta este urmarea vechilor prejudecăți religioase. El trebuie să uite tot atât de mult, pe cât de mult a învățat. Aceasta face ca maturizarea să fie grea și încetă.

Credincioșii evrei sunt văzuți aici ca aceia, care cu greu se puteau ridica la înălțimea creștinismului, deoarece ei puteau numai în mică măsură să pătrundă în profunzimea lui. Le venea greu să învețe, deoarece ei trebuiau să uite multe. Ei nu sunt singurele persoane, care sunt așa de înfășurați. Deoarece creștinătatea a devenit bătrână, se repetă aceleași greutăți, cu toate că ele pentru creștini astăzi sunt mai puțin scuzabile decât pentru iudeii deveniți credincioși. Adevărul revelat pe deplin prezintă însemnătatea umbrelor Vechiului Testament. Ei aveau conținutul înaintea lor, dar aveau nevoie de învățatura Duhului lui Dumnezeu, care glorifică pe Hristos. Cu toate acestea cuvintele Vechiului Testament au fost folosite nu numai pentru întoarcerea la Dumnezeu, ci și pentru ajutorul și binecuvântarea sufletelor timp de 1500 de ani, fără să se preocupe să se afle ce efect au avut aceste cuvinte în timpul dinainte. Dar aceștia erau oameni care s-au dovedit a avea o înțelegere spirituală grea. De aceea este cu atât mai mult datoria tuturor acelor care au fost crescuți în obiceiuri religioase și sunt obișnuiți cu forme și exprimări fixe, să se ferească de acest pericol, de care Scriptura ne atenționează serios.

Scrisoarea către evrei, un exemplu bogat pentru interpretarea Scripturii cuprins în Biblie (căci Epistola către Evrei poartă realmente acest caracter), trebuia să conducă pe credincioșii evrei la adevăratul înțeles al tablourilor din Vechiul Testament. Dar dacă lumina sau privilegiile, care sunt revelate acolo, s-ar limita numai la evrei și s-ar spune că ei, și numai ei constituie casa lui Hristos, aceasta ar dovedi numai o mare neștiință și ar însemna un rău de nesuportat. »A cărui casă suntem noi« este un principiu care poate fi aplicat astăzi ca și atunci și care pentru creștinii dintre păgâni nu este mai puțin valabil decât pentru creștinii evrei. Probabil în privința aceasta

nimeni nu are greutate și este de acord că adevărul în toate formele lui se poate aplica la credincioși și aceasta va fi valabil atâta timp cât creștinii așteaptă pe Fiul lui Dumnezeu să vină din cer. Vițelul era fără îndoială pentru casa lui Aaron, care este un tablou despre noi, și nu pentru popor. Și noi vom găsi că aceasta este de mare importanță atât din punct de vedere doctrinar cât și practic. Trebuie să se țină seama, că sângele vițelului are a face cu aceia care intră în Locul Preasfânt al lui Dumnezeu. Sângele țapului a fost și el adus acolo, căci Dumnezeu trebuia să fie glorificat în împăcarea lui Israel sau a oricărui alt om. Dar primul țap nu poate fi despărțit de țapul al doilea. Ei unesc în ei înșiși lucrarea de ispășire necesară pentru popor, care așteaptă ieșirea marelui preot. Aceasta nu este așa la aceia la care se referă vițelul. Ei nu așteaptă apariția sa pentru primirea lor. În privința aceasta nu este un alt tablou nou și nici o acțiune viitoare cu privire la pământ, așa cum fără îndoială este în cazul țapului al doilea privit istoric. Vițelul are exclusiv a face cu prezența lui Dumnezeu pentru aceia care sunt îndreptățiți prin har să intre acolo.

Pe de altă parte, dacă studiem cei doi țapi, vedem că contraimaginea lor se referă la pământ și la poporul pământesc. Cât de mult era vizibil din aceasta pentru ochii poporului! Dumnezeu a rânduit așa, ca să le dea semnul vizibil, că păcatele lor au fost îndepărtate și că El nu mai voia să-și aducă aminte de ele. Așa ceva nu era necesar pentru familia preotească, și nici nu era potrivit.

Dar înțelege, ce vrea să spună. Este un timp când sufletele, cu adevărat întoarse la Dumnezeu, nu se află la înălțimea poziției creștine. Dacă întrebi: Cine se află într-o stare așa de anormală și de ce?, răspunsul este, că tu și eu ne-am aflat odată acolo, dacă nu cumva și acum ne aflăm. Acesta era un timp în care ni se punea o întrebare – o mare întrebare -, și anume, dacă eram născuți din Dumnezeu, pentru că noi încă nu știam că păcatele ne-au fost iertate. Ne întristează să vedem, că pe pământ sunt unii credincioși care gândesc, că pe pământ nu pot avea pretenția iertării păcatelor lor și că este o chestiune foarte nesigură, dacă cineva pe pământ poate spune că păcatele sale sunt iertate. Gândești și tu la fel? Atunci permite să îți se spună, că tu abia dacă ai trecut în afara domeniului unui păgân sau iudeu evlavios în ceea ce privește mântuirea. Dacă așa este, stai tu cu adevărat pe fundamentul creștin? Nu se tăgăduiește, că tu ești un creștin, dar câți întorși la Dumnezeu se află pe fundamentul iudaic, în ceea ce privește starea lor sufletească sau experiența lor.

Cine privește numai la Hristos, cu speranța că în cele din urmă el va ajunge în cer și nu va merge la pierzare, când va merge la judecată, acela nu a învățat suficient în credință alfabetul creștin. Este aceasta Evanghelia? Cu cât mai devreme el învață în Hristos mai mult despre Dumnezeu, cu atât mai bine. Tocmai acest capitol este minunat de potrivit să arate, unde și cât de departe în urmă a rămas el, dacă el este citit în lumina acestei epistole. Jertfa vițelului, la care, așa cum am amintit, în comparație cu cei doi țapi ceva este lăsat la o parte, ne arată suficient de clar (chiar dacă în imagini) locul pe care trebuie să se așeze credinciosul tânăr. Este probabil că evreii din timpul acela nu ajunseseră mai departe decât oamenii despre care tocmai am vorbit. Și apostolul le-a scris, pentru ca ei să poată fi creștini în faptă și adevăr. De aceea se poate observa accentul mare, pe care scrisoarea îl pune nu numai pe faptul că Hristos personal a trecut prin ceruri, ci și că El Se află în locul cel mai înalt pe baza puterii lucrării Sale pentru noi, pentru ca noi acum să avem voie să ne apropiem de Locul preasfânt prin credință. Desigur aceasta are loc numai în duh; personal noi nu suntem acolo; noi suntem încă pe pământ, și încă nu în cer. Dar nu avem noi acces prin credință la harul lui Dumnezeu, departe deasupra pământului? Sau privim spre cer, numai ca la patria viitoare a inimilor noastre? Adevăratul Loc preasfânt ne stă deja acum deschis; sau nu?

În general mulți, care așa după cum este cunoscut gândesc potrivit cu Scriptura, replică, că este numai un Preot, și anume Hristos acolo sus, și de aceea aroganța preotească a unei anumite tendințe în creștinătate este decăderea papalității. Suntem din toată inima de acord cu aceasta. Dacă Evanghelia este adevărată, atunci părerea că un oarecare de pe pământ este preot pentru restul creștinilor este evident o rătăcire nimicitoare. Este o reîncepere a principiilor iudaice, care simbolic au fost țintuite pe crucea lui Hristos, care sunt moarte și au fost îngropate în mormântul

Său. Dar dacă aceasta este totul, atunci tu nu ocupi poziția deplină și pozitivă a creștinului. Nu fii mulțumit să spui, că între creștini pe pământ nu este nici un preot pentru ceilalți, deoarece Hristos este singurul Mare Preot în prezența lui Dumnezeu. Este mai mult decât atât în ceea ce acum a fost revelat. Ce mai este necesar, ca să se completeze aceasta, întrebi tu? A cui casă suntem noi? De ce oamenii credincioși Bibliei nu cred, nu predică și nu trăiesc aceasta? De ce ei nu spun sfinților de pe pământ că ei toți și în aceeași măsură sunt preoți? Ei nu vor fi preoți abia când vor fi în cer. Fără îndoială starea lor va fi acolo desăvârșită, și în înviere ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos (Apocalipsa 20,6); dar nu ne-a făcut Dumnezeu deja acum preoți (Apocalipsa 1,6)? De ce atunci nu credem în aceasta?

Dacă cineva are rezerve în a crede cartea Apocalipsa, atunci trebuie el să treacă cu vederea și epistola către Evrei? Nu spune și Petru, că creștinii sunt o preoție împărătească și, ceea ce este și mai mult și mai bun, o preoție sfântă (1 Petru 2,5-9)? Preoția împărătească trebuie să se descopere înaintea lumii; preoția sfântă conduce în prezența lui Dumnezeu. Ultima este cea mai confidențială dintre cele două. Dacă preoția împărătească strălucește mai mult înaintea oamenilor, cu toate acestea nu trebuie atunci să fie prețios pentru inima credincioasă să se apropie de Dumnezeu cu laudă și mulțumire? Ioan vorbește despre Cel care ne iubește și prin sângele Lui ne-a spălat (sau eliberat) de păcatele noastre și ne-a făcut împărați și preoți pentru Dumnezeu. Nu se interpretează greșit Cuvântul lui Dumnezeu când se spune că, în timp ce acum Hristos ne iubește și ne-a dovedit aceasta prin sângele Său ispășitor, El este numai *pe punctul* de a ne face împărați și preoți?

Frații mei, nu fiți așa de slabi în credință și temerari în realitate, că vreți să îmbunătățiți Scriptura. Nu ar fi mai bine s-o credem? Lăsați necredința pentru învățații neluminați și greoi, care vă spun cât de greu este să înțelegeți Scriptura. Desigur este greu pentru aceia care sunt caracterizați de necredință și aroganță și doresc să îmbunătățească Cuvântul desăvârșit al lui Dumnezeu. Fără credință niciodată nu se va înțelege Scriptura. Drumul adevărat, pentru a o înțelege este simplu; să crezi. Fiți mulțumiți cu atât, să primiți Scriptura ca de la Dumnezeu, fără ca mai întâi s-o înțelegeți. Înțelegerea spirituală vine după credință. Ai încredere în Dumnezeu, că Cuvântul Său nu poate fi altfel decât corect. Hristos a dat cheia în mâna Duhului Sfânt, trimis din cer pe pământ. Atunci inima se deschide, și ce părea greu la început devine un privilegiu veșnic, pe care îl savurezi tot mai mult.

De ce atunci anumiți creștini învață că Hristos este singurul Preot, și că acum nu mai există alți preoți? Scriptura atestă că aceia de care Hristos nu se rușinează să-i numească frați sunt preoți și că acum ei sunt chemați să exercite această funcție și să intre înapoia perdelei sfășiate. Aceasta nu înseamnă că fiecare creștin este un slujitor în Cuvânt. Departe așa ceva. Dar trebuie repetat, că fiecare creștin, bărbat ori femeie, este cu adevărat și realmente un preot al lui Dumnezeu. Însemnătatea acestui adevăr nu este mai mică decât îndreptățirea lui.

S-ar putea deci întreba: Poți tu să pui la îndoială, chiar și numai pentru o clipă, ce spune Scriptura despre acest punct? Desigur nu trebuie să se țină seama numai de cuvintele care exprimă explicit acest adevăr, chiar dacă ele sunt scrise de Pavel, Petru și Ioan, de trei martori incomparabili din Scriptură. S-ar putea adăuga, că dacă Evanghelia ar fi mai bine înțeleasă nu ar mai fi nici o îndoială cu privire la cele spuse – că creștinii sunt casa preoțească a lui Hristos, fiii adevărați ai adevăratului Aaron. Numai ei sunt cei care corespund aceluia tablou peste care cei mai mulți din neștiință îl trec cu vederea, ca și cum nu ar însemna nimic. Care privilegiu al preotului întrece privilegiul său de a putea intra în Locul preasfânt? Am văzut că chiar Aaron l-a posedat într-o măsură foarte mică.

Cum este acum la creștini? Creștinul nu are numai libertatea de a intra în Locul sfânt, ci și de a intra chiar în Locul preasfânt. Prin sângele lui Hristos există acum îndrăzneală în orice timp și pentru toți sfinții. Dimpotrivă, Aaron intra numai odată pe an tremurând și de fiecare dată cu tămâie și cu sânge, într-un loc care era numai un tablou al adevăratului Loc preasfânt. Așa de mult Evanghelia depășește privilegiul cel mai mare al vechii preoții, da, chiar și pe al marelui preot. Dar ar fi greșit să presupunem pentru o clipă că creștinii sunt mari preoți. Să ne ferească

Dumnezeu de așa ceva! Ca om să-ți atribui dreptul de a fi mare preot ar fi o rătăcire tot așa de mare ca și când am numi pe Hristos fratele nostru mai mare, așa cum fac moravienii și alte grupe asemănătoare. Este ceva dacă Hristos ne numește frați și este altceva dacă noi Îl numim fratele nostru. Este har din partea împăratului să se plece spre tine sau spre mine. Dar pentru aceasta este pentru noi cu totul nepotrivit să uităm majestatea sa și să desconsiderăm poziția sa împărătească. Din partea noastră se cuvine respect, în mod deosebit când pe lângă harul nemeritat punem înaintea ochilor gloria personală nespus de mare a Mântuitorului, ceea ce face binecuvântarea pentru oameni ca noi nespus de mare.

Nu este vorba de cuvinte, ci prin harul divin este vorba de faptul important că dacă un om primește prin credință Evanghelia lui Dumnezeu, el este îndreptățit să știe din momentul acela că pe baza crucii lui Hristos a fost adus în prezența lui Dumnezeu. Poți tu să-mi numești un privilegiu care este mai prețios decât acela de a fi împăcat și adus așa de aproape? Poporul stătea afară și se ruga. Și preotul intra să prezinte tămâia. Atâta timp cât a existat Legea și Templul, poporul putea să stea numai afară. Este aceasta, potrivit Evangheliei, poziția actuală a creștinului? Fără îndoială a existat un timp în care toți stăteau afară; și a fost un har bogat și necesar să se afle adevărul cu privire la al doilea și la primul țăp. Dar dacă noi stăm pe terenul adevărat și corect al privilegiilor creștine, ce vedem atunci? Noi ne aflăm în opoziție evidentă și importantă cu Israel, care încă nu avea binecuvântarea. Israel rămâne afară în necredință, și numai afară. Este acesta locul unde noi stăm acum? Nu este adevărat că harul ne cheamă să-L urmăm pe Hristos înapoia perdelei? Este nu numai așa, că noi avem acolo o speranță, pe care o posedăm ca o ancoră sigură și tare a sufletului, care pătrunde până în partea dinlăuntru a perdelei (Evrei 6,19), ci noi avem și siguranța deplină a credinței și astfel primim îndrăzneala de a intra în Locul preasfânt prin sângele Său.

Pentru noi a fost creată o cale nouă și vie – pentru toți cei care cred în El. Toți cei care sunt legați cu El sunt chemați să poarte rușinea Sa înaintea lumii tot așa cum sunt chemați să se apropie acolo unde El este glorificat în prezența lui Dumnezeu. Aceasta nu este și nu va fi niciodată partea iudeului. Hristos va veni și va domni aici pe pământ peste Israel. Dacă noi credem acum, devenim cerești. În clipa când un iudeu ia pe Hristos ca parte a sa, el încetează să mai fie iudeu. El devine creștin. Și Hristos în cer este partea comună a tuturor creștinilor, fie ei iudei sau nu. Ei primesc dreptul prin sângele lui Hristos să intre în Locul preasfânt. De aceea creștinii au nevoie, pentru a poseda puterea închinării creștine și a umblării creștine, nu de negarea ci de recunoașterea adevărului, că creștinii sunt acum preoți ai lui Dumnezeu. Ei sunt casa lui Dumnezeu, și Hristos este adevăratul Aaron (fără să vorbim aici de adorarea adusă Tatălui, despre care citim în Ioan 4,23).

Acest loc preoțesc rânduit nouă constituie învățătura de netăgăduit a Noului Testament - și nu numai acolo unde se folosește cuvântul „preot“ sau Locul preasfânt stă pe prim plan. Aproximarea intrării la Dumnezeu prin credința în Hristos pe baza sângelui Său să găsește pretutindeni ca adevăr al Evangheliei, începând cu epistola fundamentală către Romani și în continuare în toate părțile Noului Testament. Este vreo parte a Noului Testament (cu excepția epistolei lui Iacov, care fără să se refere la mântuire, studiază mai mult viața nouă a acelor care sunt născuți din Dumnezeu) care să nu prezinte conținutul adevărului cu care ne ocupăm acum? – Și anume, că noi ne apropiem în baza vițelului și a tămâii – ca să vorbim în limbajul cărții Levitic? De aceea noi avem privilegiu deosebit, care la Aaron și familia sa preoțească au fost numite în trecere, și efectiv noi avem mult mai mult.

Observă această diferență: chiar dacă sângele țapului era dus în partea dinlăuntru a perdelei, niciodată Israel nu venea mai departe de altarul din față. Pe de altă parte noi avem intrare în Locul preasfânt până la capacul ispășirii. Noi putem chiar păși cu îndrăzneală până la tronul harului. Avem dreptul ca acolo să vedem slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Se va observa că alte locuri din Scriptură sunt combinate cu acest tablou care ne stă înaintea. Căci nu este de dorit să se despartă categoric un adevăr de celelalte. Acestea sunt folosite pentru a arăta plinătatea binecuvântării creștine. Cum se face că privilegiile noastre sunt simbolizate nu numai

de fiii lui Aaron, ci și de Aaron Însuși? Și că aceste privilegii pot fi prezentate cu adevărat numai de Hristos acolo sus? Pentru că noi, așa cum știm din alte părți ale Scripturii, am fost făcuți una cu Hristos. Însă unitatea nu este învățătura epistolei către Evrei, și anume din simplul motiv că aici ea nu este tema lui Dumnezeu. Dar acela, care a scris la Evrei, nu este altul decât apostolul care a revelat taina dintre Hristos și Adunare, așa cum nici un om mai înainte și după aceea putea s-o facă.

Aici a fost suficient să se prezinte locul deosebit și ceresc al creștinului pe baza lucrării și a preoției lui Hristos. El este adus împreună cu Hristos în apropiere desăvârșită de Dumnezeu. Căci cine s-ar putea gândi la Hristos ca la unul care este despărțit de Dumnezeu? El este Cel care ne-a adus aproape de Dumnezeu. Pe baza propriei Sale Persoane, care era cu atât mai plăcută pentru Dumnezeu cu cât ea a fost revelată aici pe pământ ca Om în dependență și sfințenie, Hristos are dreptul să-și ocupe locul în prezența lui Dumnezeu. Dar El nu a vrut să meargă singur acolo. »El a iubit pe Stăpânul Său, pe soția Sa și pe copiii Săi«, El era adevăratul rob iudeu și voia să slujească veșnic. El și-a dat viața, ca în înviere s-o ia iarăși înapoi. El era bobul de grâu, care a căzut în pământ și murind a adus mult rod. El S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, cei care ne-a iubit și ne-a iubit până la sfârșit.

Cu noi ar fi cu totul altfel, dacă El nu și-ar fi dat viața pentru noi, ca să putem poseda viața Sa. Noi am aparținut primului om, așa cum acum aparținem veșnic Celui de-al doilea, ultimului Adam. Ce înseamnă aceasta? Dumnezeu învață pe copiii Săi, și drept urmare și pe noi, ce avem voie să savurăm aici ca venind de la Hristos. Așa cum este Cel ceresc tot așa sunt și cei cerești. El își pune pe cât este posibil pecetea ființei Sale, a propriilor Sale legături, a relațiilor Sale pe creștin. Este aceasta soarta sau moștenirea numai a unora? Harul Său este valabil pentru toți. Nu există nici un creștin, care să nu stea în această poziție deosebită. În nici un caz nu este lăsat pe seama noastră să ne alegem locul înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care ne-a ales și a dat pe Hristos pentru noi. Dumnezeu nu vrea să ia nimic mai mic ca etalon și caracter al binecuvântării pentru noi decât etalonul Fiului Său preaiubit, Cel Întâi-născut între mai mulți frați (Romani 8,29). Aici s-ar putea iarăși să se găsească o altă expresie care corespunde domeniului epistolei către Romani. Dar aproape pretutindeni se prezintă aceeași legătură binecuvântată cu Hristos.

Acesta este pe scurt adevărul, pe care Duhul îl prezintă simplu cu accent: »Hristos totul și în toți« (Coloseni 3,11) Nu avem noi dorința să știm nu numai ce va fi Hristos ci și ce este El acum? El este corespunzător intenției lui Dumnezeu nu numai »totul« ci și »în toți«, aceasta înseamnă în toți creștinii. El Însuși este izvorul întreg și natura stilului de viață creștină. El este viața noastră. Este zadarnic să năzuiești să umbli pe căi creștine, dacă nu stai în părtășie cu Hristos și nu crezi în El. Căile noastre sunt în concordanță cu locul pe care îl ocupăm. Obligațiile noastre rezultă din ceea ce suntem. Nu este vorba numai de bun sau rău și de ceea ce noi trebuie să facem și ce nu trebuie să facem. Aceasta era Legea. Acum însă este vorba de a fi în concordanță cu Hristos, care este pentru noi toți și în noi toți. Aceasta este ceea ce avem noi ca creștini. Și care este atunci etalonul pentru starea noastră? Hristos, și anume așa cum este El în prezența lui Dumnezeu.

Vedem astfel, cum totul confirmă tot mai mult și tot mai clar însemnătatea acestui tablou foarte instructiv – binecuvântarea prezentată prin tămâie și prin vițel, pentru aceia care aparțin Domnului, în timp ce El este acum acolo sus. Observă ce puternic ne vorbește aceasta. Nu am fost noi aduși în legătură cu Hristos în timp ce El este în Locul preasfânt? De fapt nu a existat nici un creștin înainte ca Hristos să intre în Locul preasfânt. Înainte erau ucenici. Un ucenic putea să fie sau să nu fie creștin. Căci noi citim nu numai în evangheliile despre ucenici, ci și în prorocia lui Isaia (capitolul 8). Au fost deci ucenici care au intrat în Adunarea lui Dumnezeu, așa cum vedem în cartea Faptele Apostolilor, și tot așa au existat ucenici cu mult înainte de a fi Adunarea. De aceea un ucenic nu este în mod necesar sau de fapt un creștin.

Chiar și atunci când a început Adunarea se putea ca un ucenic să nu aibă caracterul deplin al unui creștin, pe care de fapt ar fi trebuit să-l aibă. Aceia, care încă se mai suiau la Templu, ca să

aducă jertfele prescrise de Lege, ar fi trebuit să părăsească poziția iudaică în favoarea poziției creștine. Pe ce bază? Pe aceea a morții lui Hristos pe cruce, care a fost primit prin credință, și a darului Duhului Sfânt, care a urmat după ce El Și-a vărsat sângele. Hristos în locurile cerești este pecetea deplină și propriu-zisei noastre ființe creștine. Dar aceasta este în concordanță clară cu relația noastră cu Hristos ca și casă a lui Dumnezeu; și noi vedem efectiv că toată binecuvântarea de care avem parte este în legătură cu locul pe care El îl ocupă acum la dreapta lui Dumnezeu pe baza lucrării de ispășire făcută de El. Desigur noi am putut avea dreptul de a fi acolo numai pe baza morții Sale. De aceea noi toți trebuie să intrăm acolo pe poarta strâmtă a crucii Sale. Nimeni nu se va putea pleca așa de mult, dacă nu este născut din nou. Nu există nici un alt mijloc pentru a fi împăcat cu Dumnezeu. Și noi aparținem casei Sale numai dacă păcatele noastre au fost îndepărtate. Dar țapul de suplinitură, care completează pe cel al ispășirii (căci ei reprezintă lucrarea de ispășire pentru popor) nu redau măsura deplină a binecuvântării pentru creștin. Sunt baza necesară pentru vinovații care sunt afară. Fără acest fundament nu poate exista iertarea de păcate și este de la sine înțeles că nici privilegiile bogate ale creștinismului nu pot exista. Dar sunt privilegii mai mari decât acestea și ele sunt prezentate prin vițel și prin tămâie.

Să luăm ca ilustrare primul semn al credinței creștine. Noi toți știm că acesta este botezul, și în privința aceasta vrem să lăsăm la o parte controversile despre felul în care se practică acesta. Ce înseamnă botezul? Este el un semn al vieții? Catolicii ne vor spune că așa este, și alții gândesc tot ca și ei. Aceasta nu este corect. Botezul este un semn al morții lui Hristos. De aceea Domnul a rânduit adevăratul botez creștin după învierea Sa dintre morți, și nu înainte. Ce se învață cu adevărat din această primă rânduire? Că ai fost îngropat împreună cu Hristos. Este aceasta viață? Nu este clar că ai fost așezat cu Hristos pe locul morții? Cum poate deci să fie corect, când se spune că prin botez ai fost îngropat împreună cu El spre „viață“? Dacă el ar fi un semn pentru faptul, că unui suflet i se dă viața, care i-a lipsit până atunci, atunci s-ar putea să-ți imaginezi tabloul despre sânul bisericii mamă; dar cât de puțin este aceasta în concordanță cu moartea lui Hristos și cu a fi înmormântat? Învățătura generală, care leagă botezul cu nașterea din nou este o eroare totală a papalității sau mai mult chiar, inducerea în eroare a părinților bisericii de către papalitate. Botezul este deci nu un semn (și cu atât mai puțin un instrument) al vieții, ci al morții și al îngropării împreună cu Hristos. Sfinții Vechiului Testament au avut viață, cu mulți ani înainte de botez și chiar înainte de introducerea circumciziei. Botezul creștin este semnul unui privilegiu nou și în adevăratul sens creștin, pe care nimeni nu a putut să-l savureze înainte ca Domnul nostru să moară și să învieze.

Sfinții Vechiului Testament stăteau pe fundamentul făgăduințelor lui Dumnezeu; și este posibil ca și astăzi unii credincioși „să privească de departe făgăduințele“. Facă Dumnezeu ca ei să aibă o cunoaștere mai bună! Să nu se presupună că ici și colo se vorbește fără respect față de sfinții din vechime sau nepoliticos față de cineva. Facă Dumnezeu să renunțați la ceea ce atunci constituia credința, la ceea ce conform voinței lui Dumnezeu era bun și corect, ca și cum nu ar mai fi! Dar de ce voi credincioșilor acum, după ce s-a arătat ceva incomparabil „mai bun“, vă lipiți așa de strâns de ceea ce nu poate exprima harul deplin al lui Dumnezeu față de sufletele voastre? Este nu numai un Mesia făgăduit, ci și Fiul Omului lepădat și răstignit, care a fost mort și a înviat și este glorificat în cer. Nu a dat naștere la nici o diferență ceea ce a făcut El? Lucrarea de ispășire a avut loc. Nu mai este o făgăduință, ci este un fapt împlinit. Aceasta a dat naștere la o diferență uriașă înaintea lui Dumnezeu; desigur, și pentru voi ar trebui să însemne o diferență tot așa de mare, și ar fi așa, dacă prin credință ați înțelege Evanghelia. Nouă ne-au fost dăruite privilegii mult mai mari.

Lucrarea, pe care Tatăl a dat-o Fiului s-o facă, a fost înfăptuită spre gloria Sa. De aceea El a glorificat pe Fiul Său și ne dă tot felul de binecuvântări, înainte de a învia pentru Împărăția Sa. El ne-a pus chiar să ședem împreună cu Hristos în locurile cerești în Hristos (Efeseni 2,6), cu toate că noi încă nu am fost luați acolo, pentru ca să fim și în ceea ce privește trupul cu El în cer. Cât de plină de putere și de sfântă este temelia mare a creștinismului, așa cum o prezintă 2 Corinteni 5,21: »Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim

neprihănirea lui Dumnezeu în El.« În ce caracter binecuvântat de neprihănire stăm noi înaintea lui Dumnezeu! Aceasta este ceea ce a fost făcut Hristos de Dumnezeu pentru noi.

Când a fost dat Duhul Sfânt, aceasta a avut loc, așa cum a spus Domnul nostru, pentru ca lumea să fie dovedită vinovată de trei lucruri: de păcat, de neprihănire și judecată (Ioan 16,8). De ce de păcat? Pentru că ea a încălcat Legea? Nu, și nici pentru că îi acuza conștiința lor, ci »pentru că ei nu cred în Mine«. Un păgân se gândește numai la sine, iudeul probabil la Lege, în timp ce alții par să nu știe mai bine, cu toate că de fapt ar trebui să știe: dar Scriptura așează etalonul adevărat. Hristos l-a adus. »Legea n-a făcut nimic desăvârșit.« (Evrei 7,19) Acum este revelată o speranță mai bună; și de aceea lepădarea lui Hristos este un păcat mult mai mare. Dacă El nu ar fi venit și dacă nu ar fi vorbit și acționat mult mai sublim decât toți ceilalți, ei nu ar avea nici un păcat; dar acum nu este nici o scuză pentru păcatele lor. Ei L-au văzut și L-au urât pe El și pe Tatăl Lui – da, L-au urât fără motiv. De aceea piatra de încercare este, dacă se crede sau nu în El. Orice ar putea oamenii să pună pe prim plan, Hristos este etalonul actual și perfect al lui Dumnezeu.

Dar cum este dovedită lumea vinovată în ceea ce privește »neprihănirea«? Așa cum Duhul dovedește că lumea este vinovată, deoarece ea a lepădat pe Cel sfânt, tot așa Dumnezeu Tatăl a dovedit dreptatea Sa, deoarece El a luat la dreapta Sa în cer pe Hristosul lepădat; »fiindcă Mă duc la Tatăl Meu și nu Mă veți mai vedea« (Ioan 16,10). Din acest punct de vedere, Hristos este pierdut pentru lume. Când El va reveni, nu se va arăta în har și nici ca să predice Împărăția. El va veni să judece pe cei vii și pe cei morți; El va judeca pământul în dreptate. Atunci nu va fi ziua harului, așa cum este acum, ca oamenii să creadă în El. Atunci totul va fi zadarnic. Lumea a dovedit nedreptatea ei, prin aceea că a răstignit pe Hristos; dar Tatăl a primit pe Fiul lepădat, așa că El nu va mai fi văzut de lume. Dreptatea a fost dovedită în Hristos, care S-a dus la Tatăl la dreapta lui Dumnezeu în cer. Și de aceea noi, cei care credem, am devenit dreptatea lui Dumnezeu în El. Noi suntem uniți cu Hristos la dreapta lui Dumnezeu. Ce caracter înalt al dreptății este acesta! Este cu adevărat dreptatea lui Dumnezeu, cu toate că credincioșii tineri s-ar putea să nu înțeleagă corect aceasta. Ce privilegiu plin de binecuvântare! Nu este numai o viață desăvârșită de ascultare sub Lege pe pământ, și nici o compensare a numeroaselor greșeli ale poporului Său în toate particularitățile vieții lor individuale; ci așa cum Dumnezeu Și-a arătat dreptatea, prin aceea că a înviat pe Cel lepădat și L-a glorificat, tot așa și noi prin har vom deveni dreptatea lui Dumnezeu în El. Că omul în Hristos va fi în cer în gloria lui Dumnezeu, aceasta este dreptatea lui Dumnezeu. Că noi, cei care credem, într-o lume necredincioasă suntem uniți cu El în acea glorie pe baza lucrării Sale de răscumpărare, este un alt rezultat minunat al aceleiași dreptăți a lui Dumnezeu.

Aceasta este, așa cum se poate vedea, legată în modul cel mai strâns cu jertfa pentru păcat, cu vițelul, care a fost tăiat pentru Aaron și casa sa. Fără îndoială credincioșii din Israel așteptau pe Mesia, care trebuia să vină la timpul hotărât, ca să binecuvânteze pe poporul Său. Dar când va veni Fiul Omului, după judecăți grozave, așa cum se spune categoric, El va domni în Sion asupra pământului (Psalm 2; Zaharia 14). În afară de aceasta va fi iarăși un Templu, o catapeteasmă, o preoție. Acum credincioșii dintre iudei unesc așteptările lor pământești cu speranță mai bună și cerească în concordanță cu faptul că ei Îl știu pe Hristos acolo sus și nu-L văd în legătură cu pământul. Căci acum există realmente numai »un trup și un duh«. De aceea noi (dacă înțelegem chemarea noastră, cu toate că mai înainte eram păcătoși sărmani) putem deja acum să intrăm în Locul preasfânt, deoarece Duhul a fost trimis, în timp ce Hristos este acolo, ca să ne unească cu Sine. Acolo unde este Hristos, ascuns de ochii oamenilor, ascuns în Dumnezeu, acolo Îl cunoaștem noi (iudei sau păgâni). În loc ca El să vină din Locul preasfânt, ca să ne dea iertarea păcatelor, așa cum mai târziu se va împlini prin har pentru Israelul care Îl așteaptă, Duhul Sfânt a fost trimis de Tatăl și de Fiul ca să ne unească cu Hristos în glorie, acolo unde El Se află acum. Aceasta este natura creștinismului. Facă Dumnezeu, ca fiecare dintre noi să devină conștient de aceste privilegii așa de deosebite! Acum ea nu ne este prezentată numai ca o învățătură

interesantă, ci ca un adevăr, care este legat cu gloria lui Hristos și de aceea de o deosebită importanță pentru Duhul, care binecuvântează sufletele noastre, prin aceea că El este glorificat.

Cu aceasta este legat al treilea adevăr, pe care Duhul îl arată lumii, și anume judecata, »fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat« (Ioan 16,11). Satan a fost cel care a unit dușmanii de neîmpăcat, pe iudei și pe păgâni, într-o lume care a urât pe Dumnezeu, atunci când ei au răstignit pe Fiul Său, pe Domnul slavei. Prin faptul că satan însuși a fost prezentat ca inițiatorul acestei hotărâri greșite îngrozitoare, s-a descoperit poziția sa de stăpânitor al lumii acesteia, care a pășit într-o răzvrătire îndrăzneată împotriva Tatălui și a Fiului. Duhul Sfânt este acum aici, deoarece ruptura este așa de deplină și definitivă, și spre onoarea lui Dumnezeu împlinește planurile divine, care sunt total în afara și deasupra domeniului lumii.

Așa cum atunci iudeul era în pericol să treacă cu vederea legăturile și obligațiile lui Israel, tot așa noi astăzi suntem în mod deosebit expuși pericolului să uităm locul nostru propriu și responsabilitatea noastră proprie. Un dușman neobosit și viclean dorește totdeauna să dezonoreze pe Dumnezeu, fie astăzi prin eșuarea noastră sau atunci prin eșuarea lui Israel. De aceea noi trebuie să fim veghetori, să nu neglijăm ce este cel mai mult spre glorificarea lui Dumnezeu. Și așa cum Hristos este realmente Adevărul, tot așa El este unicul care lucrează prin Duhul Sfânt și prin Cuvânt, ca să ne păzească de orice rătăcire și să ne călăuzească în tot adevărul. Noi nu am fi nicidecum capabili pentru o astfel de chemare a harului, dacă nu am avea viață în Fiul și pace prin sângele crucii lui Hristos. Dar ca credincioși noi avem viața veșnică în El – aceeași viață care s-a arătat și s-a dovedit în Hristos pe pământ în toată desăvârșirea ei. Și conștiința noastră a fost curățită prin sângele care a rupt catapeteasma, prin care calea în Locul preasfânt a devenit liberă și prin care Dumnezeu a fost glorificat în veșnicie în toată natura Sa morală și în maiestatea Sa. Deoarece Hristos este în Locul preasfânt și noi prin credință Îl știm acolo, Duhul Sfânt a putut fi trimis pe pământ. Și anume nu numai ca noi prin aceasta să putem savura roada plină de binecuvântare a lucrării lui Hristos, ci și pentru ca noi să putem cu îndrăzneală în duh să intrăm acolo unde este El. Când Domnul va veni la popor, aceasta va fi o stare cu totul alta.

Dar să atragem atenția la felul cum noi în versetul 16 avem înaintea noastră ispășirea Locului preasfânt și a altarului, înainte ca El să părăsească cerul. Acolo nu este nimeni în afară de marele preot, care face ispășire pentru lucrurile acestea, înainte ca el să iese afară (versetele 17-19). Partea complementară a acestui fapt o citim în Evrei 9,23: »... lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea«. Vedem aici grija deosebită a lui Dumnezeu pentru locuința Sa, pe care noi vrem s-o amintim numai în treacăt. Nici un om nu trebuia să fie alături de marele preot în timpul acestei acțiuni deosebit de ceremoniale. El a făcut aceasta absolut singur. În acest scop el a fost singur cu Dumnezeu. Nimic nu s-a amestecat cu lucrarea de ispășire a lui Hristos. Pentru ca lucrarea să fie absolut demnă de gloria divină și pentru ca ai Săi s-o poată savura în desăvârșirea cea mai înaltă, El personal a împlinit singur lucrarea. Aceasta a făcut ca totul să fie foarte sigur. Ce prețios este aceasta pentru Dumnezeu Tatăl și ce binecuvântat este pentru noi, ale căror suflete trebuie să aibă nu numai bucurie de lucrare, ci și de El, Cel care a făcut totul și a suferit totul spre glorificarea lui Dumnezeu, pentru ca totul să devină posibil pe baza credinței și corespunzător harului!